

Třebaže veřejná obchodní společnost není pro obor hmotného práva samostatnou právnickou osobou, nelze jí hledíc na předpisy čl. 111 obch. zák. upřít právo uplatňovati pod společným jménem firmy žalobní právo (§ 1 c. ř. s.), jež je ve vztahu k jejímu samostatnému společenskému jmění a které bylo zásahem soukromého věřitele jednoho společníka dotčeno.

Za vylíčeného stavu věci správně pohlížel odvolací soud na žalobkyni jako na »třetí osobu« ve smyslu § 37 ex. ř. Nezáleží na tom, že společník Karel L. je ve sporu Ck VI 254/37 žalován jako dlužník, a není oprávněna stěžovatelova výtka, že by mu nynější žalobou bylo umožněno vyloučiti ze zabavení polovinu obstavených strojů jemu náležejících, neboť tyto stroje jsou součástí samostatného společenského jmění, jež nutno rozlišovati od soukromého jmění společníků, a v souzeném případě vystupuje jako žalobkyně veřejná obchodní společnost a nikoli firma kupce jednotlivce, tedy by po případě mohla stěžovatelova výtka býti důvodná (rozh. č. 6351 Sb. n. s.).

Poněvadž řízení v prvé stolici zůstalo kusé pro jiný právní názor zastávaný prvním soudem, právem odvolací soud jeho rozsudek zrušil a nařídil mu, v jakém směru je nutno řízení doplniti.

Čís. 17193.

Podle vyrovnání soudem potvrzeného a podle výpisu ze seznamu přihlášek nelze povolití exekuci, bylo-li vyrovnání věřiteli přijato a skončeno před účinností vyrovnacího řádu č. 64/1931 Sb. z. a n. (před 1. srpnem 1931).

(Rozh. ze dne 24. ledna 1939, R I 1566/38.)

Srov. rozh. č. 13471, 13408, 12303, 11689 Sb. n. s.

Vymáhající věřitel navrhl, aby mu byla podle vykonatelného usnesení krajského soudu obchodního v P. o potvrzení vyrovnání ze dne 29. ledne 1929, č. j. Kv 69/27-82, a podle výpisu ze seznamu přihlášek ze dne 14. července 1938, č. j. Kv 69/27-112, povolena k vymožení 9.487 Kč 25 h s přísl. exekuce zabavením a přikázáním nároku k vybraní, příslušejícího povinnému proti Z. bance v P. na vydání vkladní knížky a deposit. Soud prvé stolice vyhověl návrhu. Rekursní soud zamítl návrh.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

V rozhodnutích č. 13408, 13471 Sb. n. s. (srov. i rozh. č. 11689 a 12303 Sb. n. s.) bylo vysloveno a odůvodněno, že bylo-li vyrovnací řízení pravoplatně skončeno před 1. srpnem 1931, nelze na ně vztaho-

vati žádné předpisy vyrovnacího řádu č. 64/1931 Sb. z. a n. Usnesení krajského obchodního soudu v P. ze dne 29. ledna 1929, č. j. Kv 69/27-82, jímž bylo potvrzeno vyrovnání dlužnice, nabylo právní moci dne 16. března 1929, jak rekursní soud zjistil. Bylo tudíž věřiteli přijato dnem, kterého zákon č. 64/1931 Sb. z. a n. nabyt účinnosti, to jest před 1. srpnem 1931 (čl. XIV uvoz. zákona ke konk. a vyr. ř. č. 64/1931 Sb. z. a n.) a podle čl. X, odst. 3, uved. uvoz. zák. musilo býti skončeno podle dosavadních předpisů, to jest podle vyrovnacího řádu č. 337/1914 ř. z. Nelze proto na toto vyrovnací řízení vztahovati žádné předpisy vyr. ř. č. 64/1931 Sb. z. a n. a tudíž ani ustanovení § 63. Nejsou proto v souzeném případě vyrovnání soudem potvrzené a výpis ze seznamu přihlášek exekučním titulem a nelze podle nich povolití exekuci k vy-
možení pohledávky 9.478 Kč 25 h s příslušenstvím.

Čís. 17194.

Zák. č. 141/1933 Sb. z. a n. o kartelech vypočítává taxativně způsoby, kterými lze dosíci omezení nebo vyloučení soutěže úpravou výroby odbytu, obchodních podmínek, cen a sazeb.

Dosažení účelu kartelové úmluvy ovládnouti trh co nejúčinněji jest posuzovati podle objektivních známek úmluvy a jejího provádění.

Úmluva, kterou se někdo zavázal k zastavení určité podnikatelské činnosti a převzal závazek konkurenční klausule, není kartelová úmluva.

Nepřesahuje-li závazek takovou úmluvou převzatý nezbytnou míru, nepřičí se dobrým mravům (§ 879 obč. zák.).

Ustanovení § 4 zák. č. 43/1870 ř. z., jež platí dále pro úmluvy, které nejsou úmluvami kartelovými, se nepřičí úmluva, která sleduje zavedení pořádku do cenových poměrů, podbízením neurovnaných, a zlepšení hospodářské situace u podniku téhož odvětví.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1939, Rv I 2864/38.)

Srov. rozh. č. 15702 Sb. n. s.

Žalobce František P. starší uzavřel dne 25. dubna 1934 se zástupcem »Ústřední kanceláře čs. továren na drát a drátěné hřebíky« a se zmocněncem továren v ní sdružených ústní dohodu, o které byl sepsán a přítomnými svědky podepsán pamětní protokol. Podle ní se žalobce v čl. 1 zavázal, že nejpozději do tří týdnů trvale zastaví svou výrobu taženého drátu, drátěných hřebíků (drátěnek), nábytkových per, pozinkovaného drátu a lesklé oceli, kterou provozoval ve své továrně ve V. Důsledkem toho prodal podle čl. 2 onoho protokolu žalovaným firmám veškeré stroje a nástroje, jež byly určeny k výrobě, za úhrnnou cenu 1,800.000 Kč. V čl. 4 se žalobce zavázal jak za sebe, tak za své právní nástupce ve vlastnictví a držbě továrních realit nalézajících se na pozemcích ve V., že po dobu 20 let, t. j. do 25. dubna 1954, v oněch to-